

tések, s azok a tárlatok, amelyek megnyitását művészetéről beszéltem, szakmai-emberi kapcsolatot alakítottak ki közöttünk. Megajándékozott bizalmával, megbecsülésével. 1986-ban, a Csontváry Teremben rendezett kiállításán azt gondoltam, hogy még nagyon sokszor állunk így egymás mellett, és a közönséggel szemben. Most már csak képeiből idézhetem fel magas, kamaszos bájjal teli alakját.

Egyik kritikusa szerint Zoltánfy ismerője a holt tárgyakból sugárzó erőnek, otthonos a valóság fölött lebegő második valóságban, így távoli rokona a századunk első évtizedeiben működő olasz mágikus realistáknak. Varázsló lett volna talán? S most ott lebeg fölöttünk a második valóságban? Ki tudja? De az bizonyos, hogy itt hagyta nekünk magasrendű humánusmot hordozó, sajátos képi költészetet megvalósító gazdag életművét.

D. FEHÉR ZSUZSA

ZOLTÁNFY ISTVÁN: EMBERPÁR